

Arrest

nr. 241 330 van 23 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 29 januari 2019, dient op 30 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij werd op 3 december 2019 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord.

Op 20 april 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 22 april 2020 naar de verzoekende partij werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine te zijn, geboren en getogen in het dorp Pashai, district Paghman, provincie Kabul. Uw vader is overleden. U heeft drie broers, E., B. en F.R.; en twee zussen N. en So.. U heeft een halfzus, Sa., en een halfbroer, A.. U rondde de middelbare school af en studeerde daarnaast in de madrassa te Roikadi. Voorts werkte u in Afghanistan als automechanicus/smid in de winkel van uw halfbroer A..

Uw broer E.B. (CGVS, (...); O.V. (...)) diende op 29 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in te België. Er werd nog geen beslissing genomen in zijn dossier. Hij trouwde in Afghanistan met S.H. (CGVS, (...); O.V. (...)). Zij zijn intussen uit elkaar. S. diende op 30 september 2015 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 januari 2020 werd haar de vluchtelingenstatus toegekend.

Volgens uw verklaringen zijn er in uw dorp en in uw regio veel talibs aanwezig die jongens gedwongen meenemen/rekruteren. Daarnaast kwamen er om de vrijdag talibs in uw madrassa die vertelden dat jullie jihad moesten doen en dat overheidsmedewerkers ongelovigen waren die moesten worden gedood. Sommige madrassa-studenten gingen hierop vrijwillig met hen mee, anderen namen ze gedwongen met hen mee.

Nog volgens uw verklaringen werd u in de winter van 2018 gedwongen meegenomen door de taliban. U verbleef samen met zo'n twintig of dertig andere jongens gedurende een maand bij de taliban in de regio Kobaki. In die maand volgde u religieuze lessen en preekten zij de jihad. Op een dag werden u en de andere jongens meegenomen naar een veld in de bossen. Onderweg naar het veld raakte u achterop en besloot u het op een lopen te zetten. U verstopte zich vervolgens gedurende een uur in de bossen, waarna u al liftend terugkeerde naar uw eigen regio. U ging daarna linea recta naar het huis van uw halfbroer A.. A. belde een smokkelaar en bracht u vervolgens direct naar het Kabulse busstation Company. U reisde vervolgens via Iran, Turkije en Bulgarije naar België. U kwam op 29 januari 2019 aan in België en diende op 30 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban te worden gedood of door hen te worden gerekruteerd.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, uitgegeven op 24 saur 1391 (Gregoriaanse kalender (GK) 13 mei 2012).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er diverse elementen in uw verklaringen zijn die uw algemene geloofwaardigheid ernstig aantasten.

Zo kan er aan uw beweerde minderjarigheid, 15 jaar en bijna 8 maanden oud ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming, geen geloof worden gehecht (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Minteh), 30 januari 2019, p. 1). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 6 februari 2019 liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, Dienst Radiologie, bleek immers dat: 'op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke zekerheid dat B.T. op datum van 06-02-2019 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.6 jaar een goede schatting is'. U blijkt dus in werkelijkheid meer dan tien jaar ouder dan u heeft aangegeven. Bij het invullen van uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) houdt u vol dat u 16 jaar oud bent (Verklaring DVZ, 29 oktober 2019, vraag 4). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u initieel vol dat u op dat moment 17 jaar oud bent, geen verklaring heeft voor het grote leeftijdsverschil ten opzichte van de leeftijdstest en dat u uw leeftijd baseert op uw taskara (CGVS, p. 5). Later in het persoonlijk onderhoud geeft u evenwel aan dat u geen 17 jaar, maar 24 jaar oud bent (CGVS, p. 16). Hoe het ook zij, u heeft in de verschillende fasen van uw asielprocedure geprobeerd de asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid.

De taskara die u neerlegt kan deze vaststelling niet weerleggen, gezien documenten in een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten.

U bent echter niet in dat geval. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Daarnaast geeft u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming aan dat uw ouders en jongere zus So. nog in Afghanistan wonen (Fiche Minteh, 30 januari 2019, pp. 2-3). Ook bij de DVZ (Verklaring DVZ, 29 oktober 2019, vraag 13, 17) en op het CGVS (CGVS, pp. 5-6) houdt u vast aan deze familiesamenstelling. Later in uw persoonlijk onderhoud stelt u evenwel dat uw vader overleden is en dat u drie broers, twee zussen, een halfbroer en een halfzus heeft (CGVS, pp. 13-14). Opnieuw heeft u geprobeerd de asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw familie(samenstelling). Dit heeft als gevolg dat uw algemene geloofwaardigheid wederom in het gedrang komt.

Wat betreft familie blijkt bovendien dat uw broer E.B. in het Verenigd Koninkrijk woonde, werd gerepatriëerd naar Afghanistan, naar Italië afreisde en in Italië verblijfspapieren verkreeg. Voorts verblijft en werkt hij momenteel in België (CGVS, pp. 15, 16). Hij diende er bovendien een verzoek om internationale bescherming in. Daarnaast blijkt ook E.'s echtgenote S.H. in België te verblijven, maar ze zijn inmiddels uit elkaar (CGVS, pp. 15-16). Dat u uw familieleden in België initieel heeft verzwegen voor de asielinstanties, leidt er opnieuw toe dat uw algemene geloofwaardigheid op losse schroeven komt te staan.

Ook wat betreft uw Afghaanse woonplaatsen blijkt u niet de waarheid te hebben verteld. Zo geeft u bij de registratie van uw verzoek aan dat u uit Takana, district Jalrez, provincie Maidan Wardak afkomstig bent (Fiche Minteh, 30 januari 2019, p. 1). Ook bij de DVZ (Verklaring DVZ, 29 oktober 2019, vraag 10) en op het CGVS (CGVS, pp. 5-6) stelt u dat u in Takana geboren en getogen bent (CGVS, pp. 4, 6, 9-10). Later in uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u niet uit de provincie Maidan Wardak afkomstig bent. U legt uit dat u in het dorp Pashai, district Paghman, provincie Kabul werd geboren en dat u er tot uw vertrek heeft gewoond (CGVS, p. 14). Nogmaals heeft u getracht de asielinstanties op het verkeerde been te zetten door de waarheid over een ander kernelement van uw identiteit, namelijk uw regio van herkomst, te verzwijgen. Hierdoor wordt opnieuw afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. Naast uw leugenachtige verklaringen met betrekking tot diverse kernelementen van uw identiteit, blijken ook de problemen die u initieel aanhaalde onjuist te zijn. Zo stelde u initieel dat er taliban aan uw deur kwamen en dat zij jullie ervan beschuldigden spionnen en ongelovigen te zijn. U was op dat moment bij uw maternale oom. De taliban namen vervolgens uw vader mee, waarop uw maternale oom besloot dat u het land moest verlaten (Vragenlijst CGVS door DVZ, 29 oktober 2019, vraag 5; CGVS, p. 11). Later in uw persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat uw vader reeds jaren geleden overleden is (CGVS, p. 13) en dat de taliban niet aan uw deur zijn gekomen (CGVS, p. 14). Dat u ook over de motieven waarom u gedwongen werd uw vaderland te verlaten niet de waarheid verteld heeft, leidt ertoe dat uw algemene geloofwaardigheid opnieuw op de helling komt te staan.

Uw aangetaste geloofwaardigheid heeft daarenboven tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw nieuwe verklaringen inzake uw problemen met de taliban die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

Zo wordt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitgenodigd om zo volledig mogelijk in uw eigen woorden te vertellen waarom u uw land heeft verlaten. U geeft vervolgens in amper vijf zinnen de komst van de taliban naar de madrassa, uw rekrutering en uw ontsnapping weer (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens wordt aangemoedigd meer te vertellen over uw ontsnapping, vertelt u in een zin dat u op een dag vluchtte, onderweg een auto tegenkwam en zo ontsnapte (CGVS, p. 15). Even later in het persoonlijk onderhoud wordt u voorts twee keer gevraagd meer te vertellen over hoe de rekrutering vanaf de madrassa in zijn werk ging. Opnieuw vertelt u daar heel summier over, in amper twee en één zin(nen) (CGVS, p. 18). Ook wanneer u wordt uitgenodigd om alles te vertellen over het moment dat u door de taliban werd meegenomen, vertelt u zeer algemeen, in amper drie zinnen, dat u in de madrassa studeerde, dat sommige leerlingen vrijwillig en andere leerlingen gedwongen werden meegenomen door de taliban en dat u door de taliban in een auto werd vervoerd (CGVS, p. 19). Dat u niet spontaan meer uitgebreid en in detail kan vertellen over de problemen die ertoe hebben geleid dat u uw land van herkomst uiteindelijk moest te verlaten wanneer u hiervoor bij meerdere gelegenheden de kans krijgt, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Daarnaast kunt u evenmin aangeven hoe lang u al studeerde in de madrassa (CGVS, p. 16) en weet u niet wanneer u precies door de taliban werd meegenomen (CGVS, p. 25). Wanneer u wordt aangemoedigd om het moment van uw ontvoering enigszins in de tijd te situeren, stelt u dat u in de winter van 2018 werd ontvoerd (CGVS, p. 25). Gevraagd naar de periode van uw ontvoering conform de Afghaanse kalender, weet u enkel dat u werd ontvoerd in het jaar 1397 (GK maart 2018-maart 2019). U

herinnert zich niet de precieze maand van uw ontvoering (CGVS, p. 25). Dat u geen idee heeft van het moment van uw ontvoering en pas na aandringen een seizoen en jaar noemt, strookt evenwel niet met uw studieachtergrond. U rondde immers uw middelbare school af (CGVS, pp. 16-17, 25). Wanneer u hierop wordt gewezen, stelt u dat u er niet kon leren (CGVS, p. 25). Er kan van een volwassen man met dergelijke scholing echter redelijkerwijs worden aangenomen dat hij op zijn minst het moment van zijn ontvoering - nota bene de aanleiding voor het vertrek uit zijn thuisland – nauwkeuriger kan duiden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw in het gedrang.

Nog getuigt u dat de talibs om de vrijdag naar de madrassa kwamen om op te roepen tot het plegen van de jihad en dat één van hen in de madrassa sprak (CGVS, pp. 17-18). Wanneer u wordt gevraagd om meer over de talib in kwestie te vertellen, weet u niet waar deze Pashtou-sprekende talib vandaan kwam en stelt u dat hij een baard en turban droeg (CGVS, p. 18). Dit is echter een zeer algemene beschrijving van het gros van de volwassen Afghaanse mannen uit ruraal gebied. Wanneer u daarom wordt aangemoedigd om meer over de talib te vertellen, stelt u louter dat zijn gezicht verborgen was en dat hij gewapend was (CGVS, p. 18). Het is niet aannemelijk dat u helemaal niets zou weten over de man die om de vrijdag kwam preken in uw madrassa. Daarnaast blijkt u slechts de namen van twee talibancommandanten te kennen, terwijl er volgens uw verklaringen meerdere talibs waren in het gebouw waar u een maand gevangen zat (CGVS, p. 24). Dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven in het gedrang.

Bovendien stelt u dat de taliban de jongens – waaronder u – meenamen naar een regio die Kobaki heet, maar u weet het naar eigen zeggen verder niet precies (CGVS, pp. 18-19). Later in het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat u de regio waar de taliban u een maand zouden hebben vastgehouden wel degelijk kende. Wanneer er over uw ontsnapping wordt gesproken, stelt u immers dat u de regio goed kende omdat u er vroeger heeft rond gehangen (CGVS, p. 23). Ook dit leidt ertoe dat er wordt ingeboet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts stelt u dat er tijdens uw rekrutering ook medestudenten vrijwillig meegingen met de taliban (CGVS, p. 19). Hoeveel medestudenten er vrijwillig meegingen, weet u niet (CGVS, p. 19). U kent de namen van de jongens die vrijwillig meegingen niet (CGVS, p. 19). U kan wel de namen van drie jongens noemen die net als u gedwongen meegingen, maar u weet niet hoeveel jongens er op het moment van uw rekrutering gedwongen werden meegenomen (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd met wie u het meeste optrok in de maand van uw gevangenschap, stelt u dat er van de talibs niet gesproken mocht worden (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd waarom niet, stelt u dat de studenten geen band mochten krijgen met elkaar (CGVS, p. 22). Dat u niet alleen geen idee heeft van het aantal medestudenten dat tijdens uw rekrutering met de talibs mee gingen of moesten, maar ook stelt dat u gedurende de gehele maand geen interactie had met deze jongens, houdt geen steek. Niet alleen kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat men op zijn minst enkele basisgegevens uitwisselt wanneer men in dezelfde situatie is beland en gedurende een maand louter met elkaar kan optrekken, daarnaast kan er ook worden gesteld dat, wanneer er tussen medestrijders een persoonlijke band ontstaat, zij tijdens een gevecht op het oorlogsveld meer bereidheid tonen om voor elkaar te strijden en elkaar bij te staan. In dat opzicht is het onaannemelijk dat de taliban elke vorm van interactie zouden verbieden. Dit heeft als gevolg dat er wederom afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft uw verblijf bij de taliban wordt u voorts gevraagd om in detail te vertellen waar u naartoe werd gebracht. U antwoordt hierop in een zeer korte en algemene zin: 'ze namen ons mee naar een huis' (CGVS, p. 19). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd het huis in detail te beschrijven, beschrijft u in zeer algemene bewoording een veel voorkomend huis in ruraal Afghanistan: een ommuurde twee-kamerwoning, gebouwd van modder (CGVS, p. 19). Daarop wordt u gevraagd om in detail de kamers te omschrijven. Opnieuw antwoordt u erg algemeen en weinig gedetailleerd (CGVS, p. 20). Voorts wordt u tot twee keer toe aangemoedigd te vertellen over de kamer, waarna er opnieuw een zeer algemene beschrijving volgt: een houten plafond, witte muren, ramen, een deur en enkele opschriften (CGVS, p. 20). Het is opvallend dat u niet verder spontaan weet uit te weiden over een locatie waar u naar eigen zeggen een maand heeft verbleven. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw ernstig in het gedrang.

Inzake uw bezigheden in de maand bij de taliban stelt u dat u niets deed in deze periode en dat u enkel religieuze studies – de koran, de hadith (overleveringen over het doen en laten van de profeet Mohammed) – volgde (CGVS, pp. 20-21). U benadrukt dat u er niets anders leerde dan religieuze studies en stelt dat jullie pas na een maand wapens zouden krijgen van de taliban (CGVS, p. 21). Wanneer u wordt gevraagd naar de inhoud van de religieuze lessen, verklaart u dat de talibs verbanden legden tussen de hadith en de jihad (CGVS, p. 22). U wordt vervolgens gevraagd om hiervan een voorbeeld te geven. U stelt dat de talibs zeiden dat je mensen die werken voor de overheid moet doden en niet met hen mag samenwerken (CGVS, p. 22). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd op welke stukken uit de hadith de taliban zich in uw voorbeeld op baseerden, weet u het niet (CGVS, p.

22). Het is niet aannemelijk dat u, die uw middelbaar afrondde, niet meer uitleg kan verschaffen over de inhoudelijke lessen die u een maand lang kreeg van de taliban. Wat betreft de wapenlessen stelt u voorts dat deze doorgingen voor het huis waarin u een maand vastzat. Over de inhoud van deze lessen kunt u ondanks de voorgestelde geringe afstand evenwel nauwelijks iets vertellen (CGVS, p. 21). Later blijkt voorts dat u voor de wapentrainingen naar een veld moest en dat u daarvoor door een bos moest wandelen – deze wandeling vormde eveneens uw opportuniteit om te ontsnappen (CGVS, pp. 22-23). Het is niet aannemelijk dat de locatie van de talibaanse wapentrainingen doorheen uw relaas verandert. Dit alles leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op losse schroeven komt te staan.

Ook andere elementen betreffende de talibaanse rekrutering in uw regio zijn allerm minst overtuigend.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat de talibs die naar uw madrassa kwamen, oorspronkelijk niet van uw dorp afkomstig waren (CGVS, p. 18). Verder waren er geen dorpelingen bij de taliban actief, en kent u ook geen families die de taliban steunden (CGVS, p. 18). U weet niet of er dorpelingen gedwongen bij de taliban actief waren, noch of er dorpelingen vrijwillig de taliban vervoegden. U stelt hierover voorts dat men zal het niet zeggen indien men zich vrijwillig bij de taliban aan zou sluiten (CGVS, p. 18). Nog blijkt uit uw verklaringen dat er geen dorpelingen door de taliban werden meegenomen en werden gedwongen om met hen te werken (CGVS, p. 18). Deze voorstelling van de feiten stemt niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, leidt er eveneens toe dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan uw verklaringen terzake.

Tot slot is het niet geloofwaardig dat uw familie na uw vertrek niets meer van de taliban heeft vernomen. U stelt louter speculatief dat de taliban misschien naar u hebben gevraagd bij anderen, maar haalt geen concrete gebeurtenissen aan die na uw vertrek zouden hebben plaatsgegrepen (CGVS, p. 25). Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban na uw ontsnapping niet bij uw familie naar u hebben gevraagd noch naar u op zoek zijn gegaan, stelt u dat u de reden hiervoor niet weet (CGVS, p. 25). Het is niet aannemelijk dat de taliban geen enkele actie ondernemen na uw ontsnapping, te meer daar u reeds een maand in hun compound zou hebben doorgebracht en zij dus al een maand in u zouden hebben geïnvesteerd. Op basis hiervan zouden zij redelijkerwijs op zijn minst naar u op zoek zijn gegaan. Dat zij dit echter tot op heden hebben nagelaten, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in diskrediet.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen hebt u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Paghman van de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van “*de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht*” en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat ze een risico loopt om gedood te worden door de taliban omdat ze een rekruteringskamp van de taliban ontvlucht is. In haar regio werd de verzoekende partij door de taliban gedwongen gerekruteerd met de bedoeling deel te nemen aan de jihad en mensen van de Afghaanse autoriteiten te doden. De verzoekende partij betoogt dat het volstaat dat zij het bestaan van objectieve feiten aantoonde die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Bijgevolg had zij geen andere keuze dan haar land van herkomst te verlaten. De verzoekende partij is van mening dat haar vrees voor vervolging omdat ze weigert deel te nemen aan de jihad aannemelijk is en dat zij internationale bescherming nodig heeft in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet, aangezien zij effectief door de taliban wordt vervolgd.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zij gelogen heeft over haar leeftijd wijst de verzoekende partij erop dat zij haar taskara neergelegd heeft en dat bij de geboorte van kinderen in Afghanistan geen formele registratie gebeurt in de dorpen. De verzoekende partij stelt dat zij haar leeftijd heeft meegedeeld conform de informatie die zij over haar leeftijd gekregen heeft. De verzoekende partij benadrukt dat er geen intentie was om te misleiden. De verzoekende partij vervolgt dat er geen algemene regel is omtrent het aantal zinnen die moeten geformuleerd worden om een vluchtrelaas uiteen te zetten. Daarenboven meent zij dat ze aannemelijk informatie gegeven heeft omtrent haar gedwongen rekrutering door de taliban, het moment waarop zij ontvoerd werd, waar zij gedurende één maand werd vastgehouden, de medestudenten die door de taliban eveneens in gevangenschap werden genomen, het huis waar zij werden vastgehouden, hun bezigheden tijdens de gevangenschap en de locatie van de talibaanse wapentrainingen. Uit voormelde relevante elementen, kan perfect afgeleid worden dat zij wel degelijk door de taliban in Afghanistan werd gerekruteerd en haar leven in gevaar zou zijn bij een mogelijke terugkeer naar Afghanistan.

De verzoekende partij geeft ook aan dat zij verklaard heeft dat zij door de taliban in haar madrassa gerekruteerd werd. Dit stemt perfect overeen met de informatie waarover de verwerende partij beschikt.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verzoekende partij dat: *“Uit zijn persoonlijk onderhoud met het CGVS, waaronder zijn gehoorverslagen, volhardt verzoeker dat hij aannemelijk informatie gegeven heeft omtrent zijn laatste verblijfsplaats (regio) in Afghanistan, alwaar hij feitelijk en duurzaam verbleven heeft voor zijn aankomst in België, zijnde Pashai in de district Paghman.*

Uit voormelde regio blijkt ontegensprekelijk dat deze laatste tot op heden door de Taliban geteisterd is met algemeen veiligheid incidenten tot gevolg. Er vielen meer dan 1866 burgerslachtoffers in voormelde regio wegens de ongecontroleerde gewapende conflict tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de taliban - het willekeurig geweld. Dit is een gewapende conflict waarover de Afghaanse veiligheidsdiensten geen control meer over hebben.

Verzoeker voegt eraan toe dat het bestaan van voormelde gewapende conflict in zijn regio in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing niet wordt betwist. De impact van deze geweld is van dien aard dat de inwoners van Pashai in de district Paghman worden gedwongen om van hun dorp te ontvluchten.

Gezien het algemeen veiligheidsproblemen van zijn regio van herkomst, is verzoeker van mening dat hij een reële risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de

bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.1.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek van de juridische als feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt Afghanistan ontvlucht te zijn omdat zij door de taliban gedwongen werd gerekruteerd.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij enkel haar taskara bij. Dit document heeft geen betrekking op de kern van haar vluchtrelaas. Daarenboven kan aan dit stuk geen enkele bewijswaarde worden toegekend omdat deze taskara niet overeenstemt met het medisch onderzoek dat in opdracht van de Dienst Voogdij werd uitgevoerd, zoals blijkt uit hetgeen wat volgt. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn. Tot slot heeft de verzoekende partij erkent dat zij vierentwintig jaar oud is.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers gedwongen rekrutering door de taliban, gelet op volgende vaststellingen in de bestreden beslissing:

- dat zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt omdat (a) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden minderjarigheid gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling, terwijl de door hem voorgelegde taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet van aard is hierop een ander licht te werpen, (b) dat hij aanvankelijk geen waarheidsgetrouw zicht bood op zijn familiesamenstelling en de aanwezigheid van familieleden in België verzwegen, (c) dat hij aanvankelijk verklaarde afkomstig te zijn uit het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak terwijl hij later toegaf dat hij afkomstig is uit het district Paghman in de provincie Kabul, (d) dat hij aanvankelijk een ander vluchtrelaas aanvoerde terwijl hij later beweerde dat hij door de taliban gedwongen werd gerekruteerd;
- dat hij er niet in slaagt zijn vluchtrelaas op precieze wijze in de tijd te situeren;
- dat hij er evenmin in slaagt doorleefde, precieze en aannemelijke verklaringen af te leggen over de talib die kwam spreken in de madrassa, de regio waar hij werd opgeleid, zijn medestudenten in het trainingskamp en zijn bezigheden tijdens zijn verblijf in dit trainingskamp;
- dat de door de verzoekende partij voorgehouden rekruteringswijze door de taliban niet in overeenstemming is met de dienaangaande beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)
- dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers familie na zijn vertrek niets meer heeft gehoord van de taliban.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Waar de verzoekende partij haar verklaringen omtrent haar voorgehouden leeftijd tracht te verschonen, stelt de Raad vast dat zij aanvankelijk verklaarde minderjarig te zijn (15 jaar en acht maanden), terwijl uit de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijdsbepaling blijkt dat zij volgens het medisch onderzoek op 6 februari 2019 een leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,6 jaar. Aldus blijkt de verzoekende partij tien jaar ouder te zijn dan zij zich voordeed. Een dergelijk groot leeftijdsverschil kan geenszins worden verklaard doordat er in haar regio van herkomst geen officiële geboorteregistratie zou zijn en dat de ouders zouden uitgaan van hun eigen berekening van de geboortedatum van hun kinderen. In zoverre aan deze blote beweringen enig geloof kan worden gehecht, is het immers niet aannemelijk dat verzoekers ouders zich tien jaar zouden hebben vergist. Dat zij het moment van haar eigen geboorte niet bewust heeft meegemaakt, doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt immers voor iedere geboorte, doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat iemand zijn eigen leeftijd kent. Het voorgaande klemmt des te meer daar de verzoekende partij ook na het medisch onderzoek van de Dienst Voogdij op 6 februari 2019 nog steeds volhardde in haar beweerde minderjarigheid tijdens zowel haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Het is pas later tijdens dit persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij toegaf 24 jaar oud te zijn. Dat de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift voorhoudt dat zij van haar ouders had meegekregen dat zij nog minderjarig was, valt dan ook niet te rijmen met haar verklaring dat zij eigenlijk 24 jaar oud was. Aldus heeft de verzoekende partij wel degelijk getracht de instanties te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat zij verklaard heeft minderjarig te zijn omwille van het feit dat haar vingerafdrukken in Italië werden genomen. Ook dit verschoont op generlei wijze hetgeen dat voorafgaat.

Gelet op haar verklaringen over haar vluchtrelaas, met name dat zij na haar middelbare schoolopleiding nog naar de madrassa ging waar zij door de taliban werd gerekruteerd, doen haar verklaringen over haar leeftijd eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 7). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook aanvankelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ander vluchtrelaas ten berde bracht. De verzoekende partij beweerde eerst dat de taliban naar haar huis kwam en hen beschuldigden van spionage en ongelovigen te zijn waarop haar vader zou zijn meegenomen. Pas later tijdens het persoonlijk onderhoud voerde de verzoekende partij aan dat zij dreigt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban. Dat de verzoekende partij aanvankelijk een compleet ander vluchtrelaas aanvoerde, doet reeds bij voorbaat afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar gewijzigde vluchtrelaas.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over dit gewijzigde vluchtrelaas kort, vaag en algemeen zijn. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming over de concrete redenen die hem hebben aangezet om zijn land van herkomst te ontvluchten gedetailleerde, doorleefde, coherente en aannemelijke verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*. Het is hierbij niet relevant dat verzoekers verklaringen zich dienaangaande beperkten tot vijf of twee zinnen, doch wel dat zijn verklaringen kort, vaag en allerm minst doorleefd voorkomen, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk aannemelijk informatie heeft verschaft over haar gedwongen rekrutering door de taliban, komt zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder dat zij *in concreto* verduidelijkt waarom deze gevolgtrekkingen volgens haar onjuist of onvoldoende zouden zijn. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. In de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven stelt de commissaris-generaal immers op pertinente wijze vast dat (i) de verzoekende partij er niet in slaagt haar vluchtrelaas op precieze wijze in de tijd te situeren; (ii) de verzoekende partij er evenmin in slaagt doorleefde, precieze en aannemelijke verklaringen af te leggen over de talib die kwam spreken in de madrassa, de regio waar zij werd opgeleid, haar medestudenten in het trainingskamp en haar bezigheden tijdens haar verblijf in dit trainingskamp; en (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers familie na zijn vertrek niets meer heeft gehoord van de taliban. De verzoekende partij voert geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot deze motieven, die als zodanig onverminderd overeind blijven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de taliban haar op de madrassa gekruteerd heeft, en dat dit in overeenstemming is met de objectieve landeninformatie is, gaat de verzoekende partij voorbij aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: *“Deze voorstelling van de feiten stemt niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, leidt er eveneens toe dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan uw verklaringen terzake.”* De verzoekende partij heeft immers verklaard dat de talibs die naar haar madrassa kwamen, oorspronkelijk niet van haar dorp afkomstig waren, dat er geen dorpelingen bij de taliban actief waren en ze geen families kende die de taliban steunden. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat er geen dorpelingen door de taliban werden meegenomen en werden gedwongen om met hen te werken.

Het geheel aan landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar

haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Afghanistan, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel moet worden beoordeeld.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Uit de voormelde recente landeninformatie waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst en de link toevoegt, kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Deze beoordeling van verwerende partij ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* EASO neemt aan dat in de provincie Kaboel willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Specifiek met betrekking tot het district Paghman waarvan de verzoekende partij afkomstig is, blijkt uit de COI Focus Afghanistan van juni 2019 dat dit district onder controle van de overheid is. Paghman wordt door UNOCHA ingedeeld in de vierde hoogste categorie met betrekking tot de veiligheidsincidenten die er plaats vinden. Uit de deze COI Focus blijkt dat het district Paghman veiliger is dan de hoofdstad Kaboel, daar de hoofdstad Kaboel zich in de hoogste categorie bevindt. In voormeld rapport wordt aangegeven dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden waarbij ook burgerslachtoffers vallen, doch blijkt niet dat dergelijke incidenten er dermate veelvuldig plaatsvinden dat elke burger een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Tot slot werden gedurende de referentieperiode geen IDP's gerapporteerd die uit voormeld district afkomstig waren.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de provincie Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het hoge aantal burgerslachtoffers in de provincie Kaboel, doch dat dit wordt genuanceerd door het gegeven dat het gros van deze slachtoffers in de hoofdstad Kaboel vielen en dat het aantal burgerslachtoffers in de overige delen van de provincie Kaboel erg laag is. Te dezen is de verzoekende partij afkomstig uit het district Paghman in de provincie Kaboel, en niet uit de hoofdstad Kaboel.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Paghman gelegen in de provincie Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in provincie Kaboel nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kaboel in haar hoofd dermate verhogen dat er

moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing als volgt: *"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Paghman van de provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."* De verzoekende partij gaat hier niet concreet op in en deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier. Zij blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat de verzoekende partij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Paghman, gelegen in de provincie Kaboel. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS